

Jezusov krst

(Mt 3,13-17)

Tedaj je prišel Jezus iz Galileje k Jordanu do Janeza, da bi se mu dal krstiti. Janez ga je hotel odvrniti od tega in je rekel: »Jaz bi se ti moral dati krstiti, pa ti hodiš k meni.« Jezus je odgovoril in mu dejal: »Pústi zdaj, kajti spodobi se nama, da tako izpolniva vso pravičnost.« Tedaj mu je pustil. Po krstu je Jezus takoj stopil iz vode, in glej, odprla so se mu nebesa. Videl je Božjega Duha, ki se je spuščal kakor golob in prihajal nadenj. In glej, glas iz nebes je rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.«

Jezusov krst - njegova in naša solidarnost

Jezusov krst je eden od dogodkov, ki pričajo o absurdni božji ljubezni do človeka. Bog, brez greha, popoln, se postavi v vrsto grešnikov in čaka, da pride na vrsto. Sreča se z Janezom Krstnikom. Janez ga hoče odvrniti od tega in mu reče: »Jaz bi se ti moral dati krstiti, pa ti hodiš k meni.« Jezus mu odgovori: »Pústi zdaj, kajti spodobi se nama, da tako izpolniva vso pravičnost.« Kaj lahko iskreno počne Jezus med grešniki? Saj ni grešen! Torej se dela solidarnega, čeprav v tem ne more biti solidaren? Mar ni to zelo podobno temu, kar mi počnemo z vso vrsto revežev, če smo z njimi slučajno sočutni. Smilijo se nam brezdomci, alkoholiki in druge vrste odvisniki, tako ali drugače duševno moteni itd. Če se potrudimo, zmoremo navidezno solidarnost. V krščanskem prizadevanju si rečemo, da smo vsi ubogi, vsi grešni, vsi reveži, vendar tega pogosto ne čutimo. Z zlaganostjo pa se tudi ne obremenjujemo. Tako se moramo obnašati, če še verjamemo v evangelij, bi rekli bolj zavzeti. No, druga skrajnost je liberalna logika in njena solidarnost, ki je preplavila vse pore življenja. Po tej logiki idealov ni več, tako da o grehu in prizadetosti sploh ne govorimo. Tudi ciljev vzgoje in pomoči pravzaprav ni. Ostane neke vrste solidarnost, ko vsakemu revežu rečemo, da sploh ni revež, kar pa je čista laž. Tako tudi liberalna solidarnost ostaja navidezna, saj temelji na lažni enakosti. Saj vsi vemo, da ni res, da smo vsi enaki. Ni enak tisti, ki ima stanovanje in tisti, ki ga nima. Prav tako ni enako revež tisti, ki mu učenje ne gre, kot tisti, ki se uči z lahkoto.

In kje je sedaj Jezus. O grehu govori, o ciljih tudi, pa o pogubljenju in odrešenju. Torej liberalna logika enakosti odpade. Prva pa: Če ni grešnik, kako naj bo solidaren? In kako naj bomo mi, če smo vendarle v nekaterih stvareh boljši od drugih? Vrnimo se h krstu. Jezusov krst je začetek njegovega javnega delovanja. S tem pokaže, da je temelj njegovega dela solidarnost. A te solidarnosti ne pokaže le s krstom. Sledijo skušnjave v puščavi. Prav v skušnjavah lahko razumemo, da gre pri Jezusovi solidarnosti zares. Je že res, da ni grešnik, ker se skušnjava upira, vendar v skušnjavah trpi. Tudi on bi lahko padel. Lahko bi se uprl Očetu, pa se ni. A skušnjave upora pozna, skušnjave lažje poti tudi, skušnjave napuha in prezira tudi. Česa potem ne pozna, kar mi poznamo? Pravzaprav mu nič človeškega ni tuje. In vse to nosi v svojem čustvenem, telesnem in duhovnem svetu. Scela je človek, scela doživlja naše življenje in njegova solidarnost je čisto konkretna. Ko se postavi v vrsto pred Janeza Krstnika, pokaže, da je z nami enak v boju za dobro in v možnosti padca. Da, tudi v možnosti padca. Tako kot so padli angeli, bi lahko padel tudi božji Sin. Če bi ni bilo te možnosti, bi bile

skušnjave igra, pretvarjanje. Pa ni bila igra, bil je boj, soočenje z zlom samim, s hudim duhom.

Tu pa smo pri koreninah pristne solidarnosti z najbolj ubogimi, tistimi najbolj na dnu življenja in družbe. Samo če v sebi nosimo hrepenenja, boj za dobro in soočenje z življenjem, če so nam poznani uspehi in padci, se bomo zavedali, da je revščina tudi naša možnost. V tem se najdemo z odvisnikom, brezdomcem, lenim učencem, prešuštnikom itd. Poznamo naveličanost, obup in razne napetosti, tudi občutek zlorabljenosti nam ne more biti tuj. V tem smo podobni odvisniku. Poznamo globoka a le delno uresničena hrepenenja po sprejetosti in toplini doma. V tem smo lahko solidarni z brezdomcem. Poznamo svojo lenobo in skušnjave strasti. Vse to nam ni tuje. Vprašanje je le ali si vse to priznamo in znamo to sprejeti. In v tem je naša prava solidarnost, ki ni lažno sočutje in usmiljenje. Če čutimo svoje skušnjave in boje, če si jih priznamo, smo z lahkoto solidarni z vso revščino okrog nas. In le takšna solidarnost bo komu koristila. Najprej nam, ker bomo svobodni sami s seboj in pred nami bo možnost rasti. Potem bo koristila vsem našim odnosom. Samo v zavesti naše revščine in razpetosti med lučjo in temo, smo lahko človeški.

Jezusov krst, je temelj njegovega poslanstva in je izziv tudi naši solidarnosti in poslanstvu. Ne zadovoljimo se z lažno solidarnostjo. Če je ta v nas, se vprašajmo, kako slabo si priznavamo svoje slabosti, padce in premagovanja v skušnjavah. Če tega ne poznamo, je prazno tako naše življenje kot naše delovanje. Z Jezusovim krstom smo torej poklicani v novo solidarnost, ki bo lahko vesela novica za bližnjega. S pravo solidarnostjo bomo mogli stati ob strani vsakemu in mu podati roko, ki ga bo z novim ognjem – s Svetim Duhom pomagala nam in drugemu iz revščine.